

רחל מרחלת על כל העולם

ברנרד זה, כמו שאתם רואים אותו, מושך לכפריהנופש חתיכות לא רק מאי-לתיבות, כי אם גם מתל-אביב, מירושלים, מחיפה ואפילו מחולל - תאמינו או לא. ומה הפלא? גבוה, שונף, חתיך לאיגורר-מלי, והכי חשוב - לא מדבר, יושב לו בשקט ושוחק והן מקיפות אותו, החתיכות, מלהגות, מצחקקות, מנסות לדובב - הוא שותק.

בהתחשב בזה שיש מי שמאמין כי מים שקטים חודרים עמוק, או אני בהחלט מבינה מה הן מוצאות בו - החתיכות. ברנרד קולוד הוא צלם-עיתונות ב-מקצועו, הבית שלו הוא באי קורסיקה (כן, נכון, גם נפוליון נולד שם), התחביב שלו זה שיט-מיפרשיות.

הוא תופס מיפרשית, משייט איתה בים, נוסע לתחרויות, וארבעה חודשים בשנה הוא יושב אצל רפי גלסון. מה הוא לא עושה שם: מתקן, מציא, משפך, והכל תמורת השקט והסטייקים של הברואי, ופה ושם איוה כמה גרושים, שיהיה במה לקנות סיגריות.

בהתחשב בזה שכאישי-אחזקה במלון שבו עבד קודם-לכן הרוויח כמה תלפים לחדש, הבחור כנראה באמת משוגע על כל הראש, ואם אתם חושבים שאת האינפורמציה הזאת הוצאתי ממנו, אז אתם שוב טועים: ברנרד, כאמור, לא מדבר. קודם-כל, הוא אומר, הוא לא יודע עברית, אבל כשלוטצים עליו בצרפתית, הוא קם והולך, אין בעיות. או מי בכל זאת סיפר לי את הסיפורים על ברנרד? מה זאת אומרת מי? אל"ף, ראתי במועיני ב"ת, החתיכות. החתיכות יושבות, ומספרות, ומסבירות מה הן בעצם מוצאות בברנרד השקט.

ממש ליד החתיכות, לא הרחק מברנרד השקט, יושב לו רפי גלסון, הלא-יכלי-כך שקט. יושב, מקשיב ורווה נחת, כי רפי, שתדעו לכם, אימץ את ברנרד כבן-חסות, עזר לו לערוך סלקציה בחתיכות, ולא נתן לו להמציא כל הזמן, כדי שלא יתעייף חס וחלילה.

אך יותר מכל עסוק רפי, אליבא דבר-גרד, בשמיעת וידוייהן של היפהפיות שבורות-הלב בחדר הוידוי שבמרכזי הי-כפר. על מה שמעו הקירות של החדר ההוא הייתי אני יכולה לעשות מדור בן עשרה עמודים בכל שבוע.

ברנרד מלך הפטנטים

אם מישוה מכם חשב שרפי גלסון הוא גורם-המשיכה היחיד לכפריהנופש שלו, טעות בידו. כי מי מכם שחשב כך, פשוט לא ראה את ברנרד.

ברנארד
דממה מוחלטת

פיפי
עסקים בשפע

פיפי

מלכת העסקים

היא בשום פנים לא נראית כמו אשת-עסקים, תגידו מה שאתם רוצים. היא אולי נערת-זוהר, חתיכה לא-נורמלית, פקידה, שחקנית, אבל אשת-עסקים - זה לא.

אבל היא כן, מה אפשר לעשות? אתה יושב ומדבר איתה שתי דקות, עוברות לך מייד רומא, פריס, לונדון, בריסל וקונק-לה-רוז - הכל במכה אחת, ובמיספרים.

פיפי לוי, שהיא אילנית לשעבר ונשואה, לדבריה, ליהודי עשיר בשם מרמן, באה לארץ לעשות עסקים.

לא די לה בבטיקים שיש לה בבריטל ובקונק-לה-רוז, היא החליטה להתלבש גם על הארץ, וחזק.

או קודם-כל יש לה פגישה-עסקים עם מנהל בית-מלון חדש, שם היא עומדת לרכוש שתי חנויות ולפתוח בהן בוטיק יוניסקס. חוץ מזה היא עומדת לפתוח עם האח שלה, צ'רלי, שהוא סגור-מנהל חברת ארקו, מיסעדה לא-נורמלית עם דיסקוטק ואוכל דליקטס. לכן אין לה זמן, והיא ממחרת, ויש לה גם ילדה קטנה בשם נטאלי ומכונית-ספורט לבנה, והיא דוהרת מפגישה לפגישה.

היא בעצם לא מבינה מה פתאום היא החליטה לפתוח עסקים דווקא בארצנו הקי-טנטונת, ומי שמבין עוד פחות ממנה הוא בעלה, מרן. הוא מציע לה כל הזמן לעשות

זוכה בטפיחות על השכם. יגאל, המנהל, הציע לו מייד לנגן בפסנתר מדי-ערב. מאט סירב בכל חוקף לקבל תשלום עבור נגינתו, וכאן סיפר סיפור יוצא-דופן וי מעניין.

מסתבר שהאיש, שהיה חייל מח"ל, הוא מוסיקאי מקצועי ונגן שנים בתזמורתו של נגן-הג'אז הידוע ג'ון מילר. מאוחר יותר נטש את הנגינה ועבד כקצין יחסי-הציבור של האינטרנשיונל הילטון בלוס-אנג'לס, מלווי-יקרת המארח בין כתליו שחקנים ידועים ומפורסמים.

הוא אינו מוכן לספר מה הגיע אליו לקחת מיוזודה ביד, לגדוד בעולם ולחפש את האושר מחוץ לאור הזרקורים. כל מה שהיה מוכן להגיד הוא שהוא בארץ, כי הוא מחפש אישה יהודיה טובה, חכמה ואיגו-טליגנטית. לא ישה אבל מקסימה. לא צעירה מדי אבל גם לא זקנה מדי - משהו בסביבות 45-25. אם יש מישהי שמועניינת, או מאט מחכה לה בביקעת-הירח.

מאט פרסלמטר
מי מתנדבת?

הוא הגיע אל מישרד-הקבלה של מלון ביקעת הירח בשעת-לילה מאוחרת מאד, וביקש לדבר עם המנהל, הסבירו לו שהמנהל ישן וכי אפשר יהיה לראות אותו רק בבוקר, אבל אם הוא רוצה לקבל חדר ללילה, או בבקשה, הוא אמר יפה תודה, וחזר למחרת בבוקר.

כשנפגש עם מנהל המלון, הסביר לו שהוא מחפש עבודה, שאלו אותו איזה סוג עבודה הוא מחפש, והוא השיב כל עבודה שהיא.

מנהל-המלון, יגאל אסילין, רגיל לכל מיני אנשים דוברי אנגלית המוכנים לעסוק בכל עבודה, אלא שגילם של אלה נע בדרך-כלל בסביבות העשרים, שערם ארוך והם לבושים ברישול מופנן.

אבל האיש שעמד לפניו היה אדם בשנות החמישים לחייו, לבוש בקפידה ודיבר אנגלית טובה ובנימוס. המישרה הפנוייה היחידה שהיתה בידי יגאל היתה מישרת שומר-לילה, בשמץ היסוס הוא הציע אותה לאיש שעמד לפניו. הנ"ל קיבל אותה מייד. וכך החל מאט פרסלמטר עובד כשומר-לילה במלון.

בלובי של המלון עמד לו פסנתר מיוחס. מאז הובא לשם כדי שהשחקנית ערי קפלן תנגן בו ותבדר את האורחים, תוכי-נית שלא יצאה אל הפועל - כי איך שעדי הגיעה למלון, ראתה את האורחים ואת הפסנתר, תפסה פחד לא-נורמלי וחזרה באוטובוס לתל-אביב - לא נגע בו איש. שומר-הלילה התביב התיישב לו יום אחד ליד מנענעי המובטלים של הפסנתר, הפליא בנגינתו, ריתק אליו את האורחים

סיפור עצוב מאד חתונה ירושלמית

ליכאורה הוא נראה כמו אדם מן הדי-יישוב. מגולח, מסורק, לבוש תמיד בחלי-פות גזורות היטב ועגוב עיבות פאר. כל בוקר בשעה שבע בדיוק הוא יורד במעלית, מדירתו שבקומה השביעית של בית תל-אביבי מסוואר, היישר אל החנייה שבקומת-הקרקע. שם הוא נכנס למכונית אמריקאית יקרה.

המכונית נדלקת, כמצופה, בקלות, ואז הוא נוהג אותה בעליה לכיוון כביש החוף. אחרי שהוא נוסע עד נתניה בערך, הוא חוזר לתל-אביב. את הנסיעה הזו הוא עושה כדי להרגיע את העצבים ולבוא רענן למישרד.

שלוש המזכירות שהוא מחזיק במישרדו, וחברי-העובדים שלו, אינם יודעים כי על הבוס שלהם, שהוא איש המהדר בלבדו והנראה תמיד כאילו הכל אצלו מסודר פיסק, עוברים בימים אלה איסדר נפשי וגיהנום אמיתי. האיש, הנשוי באושר מזה שנים רבות, שכל באחת המילחמות את בנו-בכורו, מספרים עליו כי הוא היה האיש שדחף את בנו למשימה שממנה לא שב. הוא, כאיש האוהב שלמות, דרש מבנו את אשר דרש תמיד מעצמו: הליכה עד הסוף. כשהתגייס הבן לצבא, רצה לשרת ביחידה שקטה הר עוסקת בעבודה מודיעינית שיגרתית, אביו שיכנע אותו כי במקום שיש פעולה, שם קורים הדברים האמיתיים. ואז יצא הבן למשימה שממנה לא שב.

אך לא די בכך, הרי בנו הצעיר של האיש החל מגלה לאחרונה סימנים מדאי-גים של מום מתפתח בהדרגה, שסופו, ככל הנראה, להתברר על הילד ולהפכו נכה למשך כל ימי חייו. כדי להסתיר את העניין מעיני מכריו הרבים ומעיני העובדים בשירותו, מתנהג האיש כאילו הכל כשורה, אך מי שמכירו מקרוב, אינו יכול להתעלם מן העצב ש-קנה לו שבתה בעיניו של האיש.

אני לא יודעת למה אנשים מסבכים אותי בצרות. אני באמת בקושי מכירה את הזוג הזה שאני הולכת לכתוב עליו כעת ואם הייתי רואה אותו ברחוב הייתי מסכייר פאום מאחלת לו מזל טוב והולכת לי לדרכי.

אבל מה, מישוה שאני דווקא כן מכירה הבטיח להם סיפור רחל המרחלת, כמת-נתח-חונה ואני בפני הלחצים שמפעיל עלי המחוננים האלה, הן רותי והן רפי, לעמוד. מה לעשות, אני כזאת טובה, אז הנה לכם מתנת-החתונה, כלשונת.

רפי מילגרום, מי שהיה רכז-התרבות של הסתדרות הסטודנטים בירושלים, התי-חתן. מה יש, אתם נדהמים? אני לא. הוא פשוט התחתן, ועם כירחברתו לא-חברתו רותי סלמן, הלא היא רותי הגינגיטית. שני המחוננים האלה, הן רותי והן רפי, הם לפי עדויות בשבועה מעמודי-התווך של הבהימה הירושלמית שלי, באופן אישי, יש רושם שהיא מורכבת מעמודי-התווך בלבד ואין בה איוה סתם עמוד שלא ממלא תפקיד איסטרטגי.

בקינור, השניים האלה, בלי להודיע לאף אחד הלכו להם ביום השלישי האחרון לבית אמו של רפי, הגרה בשכונת רחביה, הזמינו לשם רב ועוגות מאצל קרפ בעל קפה טעמון, וערכו חופה כדת משה וישראל. השניים, שרצו לשמור את עניין החתונה בסוד, עשו שגיאה אחת, והיא העוגות שהז-מינו אצל קופ. כי עוד באותו ערב ידעו כבר כל חושבי טעמון והנלריה הקטנה על השימחה שפקדה את בתי מילגרום-סלמן. השניים גם לא הספיקו לחגוג את נישו-איהם לאורך זמן. מייד למחרת היום נקרא רפי, שהוא קצין-תותחנים מיל, לשרות מילואים, ורותי נשארה לבדה בחדרם המ-שותף. אז מה נותר לי לעשות? להגיד מזל טוב? אגיד כרגיל, שהיה במזל.